

Επαγγέλματα στην αχλύ του Μύθου

Ιδιαίτερη επιτυχία σημείωσε η ειδική εκδήλωση, που οργάνωσαν προ ημερών το Χαροκόπειο Πανεπιστήμιο Αθηνών, το Κέντρο Μελέτης Νεοελληνικής Λογοτεχνίας «Γιάννης Χατζίνης» και ο Σύλλογος των εκ Καρδίτσας Καταγομένων στο αμφιθέατρο του Χαροκοπείου, για την παρουσίαση του νέου βιβλίου του κ. Θάνου Κ. Αθανασόπουλου με τίτλο: «Επαγγέλματα στην αχλύ του Μύθου».

Περί του βιβλίου και περί του συγγραφέως ωμίλησαν ενώπιον πυκνού ακροατηρίου ο κ. Σ. Αναστασάκος, τ. Βουλευτής, ο κ. Ν. Δανδής, Λογοτέχνης - Κριτικός και ο κ. Κωνστ. ΓΕ. Αθανασόπουλος, Καθηγητής Πανεπιστημίου. Την εκδήλωση συντόνισε η κ. Χρ. Κακουλίδου, ενώ σύντομο χαιρετισμό απηύθυνε η κ. Ροζίτα Κωνσταντίνου. Πρόεδρος της Ένωσης Ελλήνων Λογοτεχνών.

Μεταξύ άλλων στην εκδήλωση παρευρέθησαν Εκπρόσωποι της Διοίκησης του Χαροκοπείου Πανεπιστημίου, Καθηγητές Πανεπιστημίου, Λογοτέχνες κ.ά..

Παρουσιάζοντας το νέο βιβλίο, ο Καθηγητής Πανεπιστημίου κ. Κωνστ. ΓΕ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ είπε, μεταξύ άλλων τα εξής:

Ο Θάνος Κωνστ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ δεν είναι Λογοτέχνης, δεν είναι Λαογράφος, δεν είναι Ιστοριογράφος, με την στενή έννοια αυτών των όρων.

Ο Θάνος Κωνστ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ «γράφει» κείμενα, αφού πρώτα στοίχισε την ζωή του στην γραμμή της άδολης αγάπης, μίας αγάπης για τον Τόπο του, μίας αγάπης χωρίς ιδιοτέλεια, μίας αγάπης για άλλους καιρούς, μίας αγάπης για ταπεινούς Ανθρώπους.

Αυτούς που ο χρόνος, αιμοδιψής και αχόρταγος, ροκάνισε κατά τρόπο αδυσώπητο και τους σκέπασε με λησμονιά...

Αυτούς τους Ανθρώπους, ο Θάνος Κωνστ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ τους έψαξε. τους αναζήτησε, τους ξέθαψε ανάμεσα από μνήμες, παληές, από κλειδωμένα σεντοίκια, από σκωροφαγωμένες ντουλάπες, περπατώντας στις Συνοικίες του Αγίου Γεωργίου και της Αγίας Παρασκευής, στα ίχνη της Παληάς Αγοράς, στο Σταλό και στο Γκαζέλο, στους τόπους των Παζαριών και στις Ντάμκες, στις παληές βρύσες και στα παληά τενεκιτζίδικα των Σοφάδων.

Και ύστερα κουβέντιασε μαζί τους νοερά, άγγιξε την ψυχή τους, έμαθε τα μυστικά τους.

Έτσι, άκουσε τους καϊμούς τους, την πίκρα τους για την σκληρή ζωή, το καυτερό

ως, το σταρένιο ψωμί, το όνειρο για σπουδαγμένο γιό, το όνειρο για καλοπαντρεμένη κόρη, το όνειρο για χωριστό στασίδι στην Εκκλησία.

Και έπειτα, με ταπεινοσύνη, με ζεστή καρδιά, με πρόθεση αγνή, με αγάπη, τους είριαξε σε λέξεις, σε φράσεις, σε προτάσεις με νόημα, έχοντας στον νού του ανάμεσα άλλους πολλούς κι' αγαπημένους:

Ψ - Τον αείμνηστο γέρο Γκάμπο στον Σταλό.

- Τον αείμνηστο Κώστα Βασιλείου στα σάγματα.

- Τον αείμνηστο Θανάση Δίκαρο στην εκληπτορία των σοφαδίτικων παζαριών.

- Τον Μήτσο Δίκαρο και τον Θάνο Ντάλα στα κάρα μεταφοράς με άλογα.

- Τους σιτοκαθαριστές με το τριέρι.

- Τους ντελάληδες, τους γανωτήδες, τους πεταλωτές των αλόγων, τους πρακτικούς ατρούς...

Μετά έκλαψε μαζί τους.

Κι έπειτα ήρθε ο πόνος των Ανθρώπων και των Πραγμάτων. Για τα χρόνια που έφυγαν. Για τα χαμένα όνειρα. Για τους περασμένους τρυφερούς Απριλομάηδες. Για τις τριανταφυλλιές και το αγιόκλημα στα παράθυρα των πλίθινων σπιτιών. Για το πόδι που θύμωνε κι έπνιγε σοδειές, κι ανθρώπους και ζώα.

Και αφού καταλάγιασε μέσα του ο καϋμός, ήρθε η ώρα της σύλληψης, η ώρα του σκοτού.

Ο Θάνος Κωνστ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ άρχισε τότε να τρέχει σε Τυπογραφεία, σε φωτογραφεία, σε Τσιγκογραφεία, σε Χαρτεμπορικά Καταστήματα, σε Βιβλιοδετεία... και ανησυχούσε. Και πικραίνονταν με τις καθυστερήσεις. Και ξαγρυπνούσε τις νύκτες. Και νοιάζονταν αν έπρεπε να αφιερώσει αυτό το βιβλίο στα Αδέλφια του που πέθαναν, στον Γεώργιο, στην Κατίνα ή σ' αυτά που ζουν, στην Ελένη, στην Νίκη, στον Ευριπίδη. Και ονειρευόνταν το βιβλίο με μπεζ ή με μπλε εξώφυλλο, μαύρο ή έγχρωμο... Άσπρου το πήρε κάποτε στα χέρια του. Τότε το κράτησε τρυφερά σαν πολυπόθητο γιό, σαν μονάκριβη θυγατέρα. Και πάλι έκλαψε.

Θάνε Αθανασόπουλε, Γιγιέ του Παππού Κωνσταντίνου και της Γιαγιάς Βασιλικής θέλω να είμαι έντιμος μαζί σου: Ο Θεός σε «καταδίκασε» με την αιώνια ποινή της Αγάπης για τον Τόπο Σου. Δέξου την «καταδίκη» σου. Δεν έχει για σένα άλλο «πλοίο, δεν έχει άλλη οδό...». Και συνέχισε να μας προσφέρει την Ψυχή σου, νοτισμένη με τις υροσοσταλίδες της Σοφαδίτικης Γης, τα δάκρυα της λύπης και τα δάκρυα της χαράς, τις πίκρες και τα όνειρα των απλών Ανθρώπων, που είτε τους ανεμόδεχναν οι παγωμένες στις αστρέχες, είτε τους πύρωναν τα λιοπύρια στους κάμπους, αυτοί στητοί, ολόρθοι, περήφανοι δεν έπαψαν, ανάμεσα σε τάφους και σαρμανίτσες (κούνιες για μικρά ταιδιά, μπισίκια) να ζουν, να τραγουδάνε και να χορεύουν στ' αλώνια πιστεύοντας, όλο κι τελικώς:

Τρία καλά 'ναι στον Ντουνιά καιί στον απάνω Κόσμο

Τα Νιάτα και η Λεβεντιά

Και το καλό κορίτσι...

Με την έννοια της ιερής Γονιμότητας, της Ζωής, της Αγάπης.